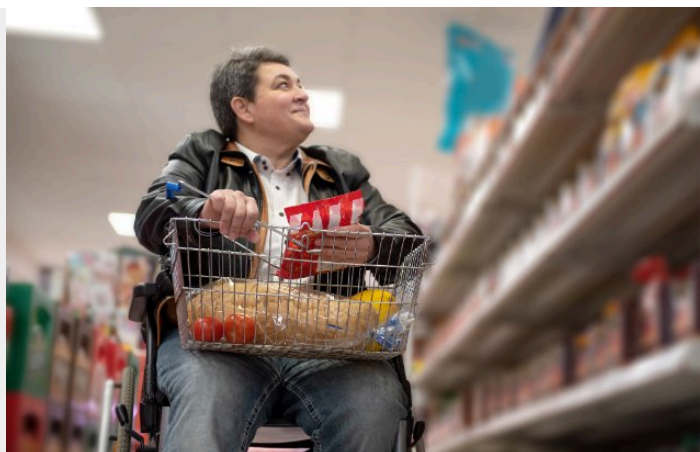

IN DE MEDIA: CHRONISCH ZIEKE WORDT VERGETEN IN PLANNEN OVER BESTAANSZEKERHEID

Posted on 19 september 2023 by Ana Karadarevic

Iedereen wil meer bestaanszekerheid voor 'de onderkant'. Maar mensen met een beperking of chronische ziekte worden vergeten, waarschuwt Thomas Ronnes.

Categories: [In de media](#), [VN-verdrag](#), [Werk](#), [Wonen](#), [Zorg](#)

Tags: [Armoede](#), [Bestaanszekerheid](#), [Energiekosten](#)

Het opinieartikel van Ieder(in) staat op de website van [Trouw](#), achter een betaalmuur. De tekst is ook hieronder te lezen.

Bestaanszekerheid

Partijprogramma's en kranten staan vol met beloften over bestaanszekerheid. Terecht, want het is een belangrijk onderwerp. Toch wringt er iets. De voorgestelde maatregelen, zowel in de Miljoenennota als in de verkiezingsprogramma's, suggereren dat bestaanszekerheid vraagt om een one size fits all-benadering voor de 'mensen aan de onderkant'. Het verhogen van het minimumloon, de huur- en de zorgtoeslag of de kinderbijslag.

Op zichzelf goede maatregelen, maar het is onvoldoende om de specifieke situatie van mensen met een beperking of chronische ziekte te verbeteren. Zij worden in de plannen van politieke partijen stelselmatig over het hoofd gezien, terwijl zij in hun bestaanszekerheid hard worden geraakt, soms zelfs gestraft, vanwege hun beperking of ziekte.

Zo geeft Lisa (een gefingeerde naam) enorme bedragen aan zorg uit, terwijl haar zorgverzekeraar een steeds kleiner deel vergoedt. Inkomensondersteuning krijgt zij niet, want haar maandelijkse inkomen ligt 30 procent boven bijstandsniveau. Naar haar besteedbaar inkomen wordt niet gekeken.

Hoge energiekosten

Dan is er Tom. Hij verbruikt vanwege zijn elektrische rolstoel, beademing en luchtdrukmatras in zijn eentje voor een vijfpersoonshouden aan energie. De verwarming lager zetten gaat niet, want dat veroorzaakt pijn en spasmen. Hulpmiddelen worden vergoed, maar de bijkomende energiekosten veelal niet.

Het VN-verdrag bepaalt dat mensen met een beperking volwaardig moeten kunnen deelnemen aan de samenleving. Maar Lisa en Tom houden vaak te weinig geld over om leuke dingen te ondernemen en hebben door geldzorgen last van stress en eenzaamheid. Het leidt tot schrijnende situaties, ook voor hun naasten. Niet of nauwelijks kunnen rondkomen van een minimuminkomen. Niet kunnen samenwonen vanwege belemmerende regelgeving. Jezelf niet uit de armoede kunnen werken. Afhankelijk zijn van giften van naasten om niet in de schulden te raken. Je baan moeten opzeggen omdat je de zorg voor je kind op je moet nemen.

Bestaanszekerheid realiseren voor deze mensen betekent maatwerk, zoals een kleermaker een maatpak aanmeet. Politici moeten kijken, maar ook nadrukkelijk luisteren naar mensen met een beperking of chronische ziekte, naar hun wensen en behoeften en wat hen specifiek helpt.

Om te beginnen moeten zij een fatsoenlijk inkomen kunnen verdienen, ook als ze vanwege hun beperking niet voltijds kunnen werken. Op dit moment zitten ze vaak klem in de Participatiewet. Die

is bedacht als tijdelijk vangnet en werkt daarom totaal niet voor mensen met een blijvende beperking.

Voorkom ook dat familie en mantelzorgers in de financiële problemen komen. Ze zijn onmisbaar in de zorg voor mensen met een beperking of ernstige chronische ziekte, maar staan onder steeds grotere druk. Compenseer hen met een inkomen en de opbouw van ww- en pensioenrechten om te voorkomen dat zij door hun zorgtaken in de financiële problemen komen.

Neem de extra zorgkosten die zij zelf ieder jaar maken ook weg: de eigen bijdrage in de Wet langdurige zorg, extra kosten voor medicijnen of hulpmiddelen die niet worden vergoed, het eigen risico in de Zorgverzekeringswet dat ieder jaar volledig opgaat.

Woning kunnen delen

Compenseer mensen met elektrische hulpmiddelen of noodzakelijk hogere stookbehoeften structureel. Maak samenwonen of het delen van een woning opnieuw mogelijk voor mensen met een beperking. En schrap de kostendelersnorm, de partnertoets en de inkomensafhankelijke eigen bijdrage.

Om mensen met een beperking of chronische ziekte echt zekerheid van bestaan te bieden, moet de politiek verder gaan dan generieke maatregelen nemen. Volwaardig meedoen is een mensenrecht. Gun deze mensen een maatpak waarin ze vrij kunnen bewegen.

